

Ron Vervuurt

in goede handen

**korte verhalen
uit
huis Joachim en Anna**

in goede handen

**korte verhalen
uit
huis Joachim en Anna**

Ron Vervuurt

2026

Inhoudsopgave

Een woordje vooraf	-	8
Een warme ontvangst	-	10
Een gewone dag	-	14
Old school	-	20
Thuiskomen	-	26
Lucie	-	30
Een kerstverhaal	-	34

© Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Een woordje vooraf

Vanuit de grote wereld kost het maar 'n paar passen om het mini universum van Huis Joachim en Anna binnen te stappen. Zestig jaar geschiedenis laat zich niet gemakkelijk vangen. Al is het maar omdat de oprichters en de staf uit de begintijd voor 'n substantieel deel hetzelfde pad hebben afgelegd als de vele bewoners die, hier in liefdevolle zorg geborgen, hun finale hebben beleefd.

De meesten mensen leven niet groots en meeslepend, eerder bescheiden en onopvallend. Deze meerderheid vormt echter het weefsel van onze samenleving. Daarin hebben al die individuen hun plekje verworven en in verbinding met elkaar geven zij betekenis aan het bestaan. Verbinding, voor korte of langere tijd, die te danken is aan de liefde, die als een levenselixer door de aderen van het collectieve menselijke organisme stroomt. Binnen de muren van dit instituut is dat niet anders. Van professional naar bewoner, naar mantelzorger, naar familie, naar vrijwilliger, naar vrienden, naar collega's, naar burens en terug, gaan aandacht, zorg en warmte.

Langs onwillekeurige paden ontstaan kleine verhalen en anekdotes die vermaken, raken en verdiepen. Daarin delen we wie we zijn. Als we vertellen, zien we het voor ons. Herbeleven we de waardevolle momenten, de herinneringen die we koesteren. Soms zijn het niet meer dan 'n paar woorden, levendige beelden of diepe gevoelens van blijdschap of verdriet. Uit die ervaringen zijn de volgende zes verhalen gedistilleerd. Een minuscule greep geïnspireerd op feiten, wederwaardigheden, gangbare gewoonten, in onbruik geraakte manieren en, bovenal, geïnspireerd op mensen. Stap mee door de deur van dat kleine universum en kijk in de ogen van Huis Joachim en Anna.

Een warme ontvangst

Waarschijnlijk staat Ab naast Petrus bij de hemelpoort nieuwkomers te verwelkomen. Een betere collega zou de rots, waarop de katholieke kerk haar fundament had gevonden, zich niet kunnen wensen. Bij leven, welzijn en volle verstand was Ab de eerste man in pak die jou begroette als je de drempel van museum Het Valkhof passeerde. Naast zijn pak was zijn gulle lach het belangrijkste accessoire van zijn uitrusting. Die nam hij overal mee naartoe. Ab was er één van een tweeling en inwisselbaar als een statiegeldfles zonder etiket. Als puber zat hij op dansles, maar daar had hij niet altijd zin in. Dan was het zijn broer die de quick stepte, de fox trotte of de chacha chatte met Abs vriendin, zonder dat de jonge dame ook maar iets vermoedde. Of hield zij de beide broers voor de gek?

Ab was nog redelijk jong toen hij zijn intrek nam. Zijn volle verstand raakte steeds een beetje leger, al wist hij nog wel degelijk wat de missie in zijn leven was. Zijn tweede natuur stuurde hem elke dag trouw naar de receptie van zijn nieuwe thuis, Huis Joachim en Anna. Hij ontving bezoekers, maakte ze wegwijs en bood hulp. Iemand die naar binnen stapte wist niet

beter dan dat deze vriendelijke ‘medewerker’ het goed met je voor had. Pas gedurende het wachten in de hal als Ab zijn standaardvragen en -praatjes begon te herhalen, veranderden argeloze gezichten in vriendelijke vraagtekens of verbaasde blikken richting balie. Ab mocht de stoel naast de receptionist van dienst bezet houden. Alleen als zijn club speelde, dan bleef de zitting koud. Na de wedstrijd maakte hij standaard trots zijn entree met het rood-groen-zwart van NEC om zijn nek.

Ab was typisch zo'n bewoner die je als medewerker soms de vraag stelde: mag ik uw kraag even goed doen? Dan kon je even stiekem kijken of er een naam in stond, waardoor je wist dat diegene aan de zorg van het huis was toevertrouwd. Zo waren alle kledingstukken voorzien van labels en wist de wasserette het schone goed weer bij de rechtmatige eigenaar af te leveren. Zo kon het ook gebeuren dat je, met je doortastende aanpak, in het voorbijgaan een afhangende jas rechtrok of een openstaande gulp kordaat dichttristte om erachter te komen dat deze ‘bewoner’ toch echt een nietsvermoedende bezoeker was, die zich op dat moment pijnlijk bewust werd van zijn nonchalante manier van kleden.

“Nee, jullie kunnen nu niet op bezoek komen, ik moet werken.”

De irritatie aan de andere kant van de lijn was voelbaar. Ab nam zijn 'baan' bloedserieus, soms tot wanhoop van zijn familie. Zijn bezigheden bij de receptie waren hem van harte gegund, maar hij herkende niet dat zorg-en-bezoek-ontvangen eigenlijk tot zijn nieuwe corebusiness behoorden. Een loyalere medewerker dan Ab kon je je niet voorstellen. Heel geleidelijk verschoven zijn zelfopgelegde klussen bij de balie, naar de knop bij de voordeur en andere onschuldige karweitjes, waarvoor hij elke dag goed gemutst zijn bed uit kwam. Terwijl zijn geheugen hem steeds meer in de steek liet, bleef zijn

stemming opgewekt als de morgenzon. En op zekere avond zal, een vermoedelijk wat vermoeide, Petrus tegen een cherubijntje hebben gezegd: “de aardse missie van Ab zit erop, ik kan hierboven wel wat hulp gebruiken.”

Een gewone dag

“Maaanuééééla, Maaa...”

Met mijn ogen stijf dicht om het ochtendlicht nog even af te weren, probeer ik alvast een voorschot te nemen op morgenmiddag in de hal. In mijn halfslaap wil ik mijn droom nog even laten duren. Ik sta pal voor het podium en als ik zou willen kan ik er zo op springen. Ik voel een lichte opwinding, omdat ik weer zo gemakkelijk loop. Nee, dans! Ik dans en dein heen en weer op het lied van mijn muzikale held. Wat een dijk van een stem!

“Het leek een droom die nacht...”

Ik zie dat lied altijd zo voor me. In de auto, samen de duisternis in. 'n Droom in 'n droom. Zo een die zich herhaalt als 'n singeltje met 'n dikke kras. De naald springt steeds terug in dat ene stukje van de groef.

“We reden door de nacht, de radio heel za...”

Bam!

“Eééééén kopje koffie...”

Manuela schiet acuut door de voorruit, Herb hangt in de

gordijnen en ik schiet zowat tegen het plafond. Regina en Rianne, of hoe ze ook mogen heten, kwetteren hun veel te vrolijke goeie morgens door de kamer. Ze zijn lief en luid. “Eééééén kopje koffie...”, schalt V.O.F. De Kunst nog een keer. Niet alleen het zogenaamde muziekgebeuren staat op standje hartverzakking, ook het licht schreeuwt ons wakker. De witte werkkleding van de zusters doet daar nog een schepje bovenop. Het liefst zou ik willen wakker worden met een zonnebril op. Ik zie nu ook een zeker voordeel in de hardhorendheid van menig medebewoner. Vier ouwe grauwe koppen verbijten het begin van de dag in hun kussen, maar het zij Marina en Lianne, of hoe ze ook mogen heten, vergeven. Het gekling-klang-kletter met de blikken waskommen kan er ook nog wel bij. De lauwe washand en de huiszeep poetsen de nacht definitief van ons af. Zaterdag pas worden we weer op de badbrancard getild, met laken en al, en worden we gedoucht. Dan voel ik mij net 'n Fiat Panda in een te kleine wasstraat. Het “Hoe heeft U geslapen?” en “Hoe voelen we ons vandaag?”

gaat al gauw over in “Heb jij nog plannen voor het weekend” of “Hoe is het met de kleine?” en “We hebben geboekt. Over 18 weken gaan we vliegen!”

Afdeling Jasmijn kan de dag weer aan. Tenminste als het theewagentje met het lamme wieletje zijn entree heeft gemaakt. Een grietje van een jaar of zestien helpt mee met het smeren van de boterhammen en de geur van koffie kringelt verleidelijk door de kamer. Dit is voor haar nu nog maar een bijbaantje, maar ze wil graag blijven. Het gordijn tussen mijn bed en dat van mijn buurman gaat even dicht. Ik zie alleen nog maar onderbenen.

“Dat is voor de privacy, hè meneer, dan kunt u nog rustig even dooreten.”

Doorligplekken, de sluipmoordenaars, wachten je op in het donker van de witte lakens. Pyjama uit, verbandje eraf, zalfje

erop, verbandje weer terug, kleren aan en worstelen met de steunkousen. Klaar om uitgelaten te worden.

“Ik sta er nog steeds niet op”, constateer ik met geveinsde verbazing.

“Ha, ha, dat zal ook wel niet gebeuren, want het risico dat u wegloopt schatten we niet zo hoog in.”

“Niet?”, frons ik. “Maar misschien rol ik er heel hard vandoor.”

Zuster Lia, of hoe ze ook mag heten, trekt even plagerig aan de rem van mijn rolstoel en mijn duffe hoofd schokt even naar voren. Tja, het zijn alleen de potentiële weglopers die op een soort Gezocht-Wordt-lijst staan afgebeeld, zodat de receptionist tijdig een barricade kan opwerpen om een ongewenste leegloop van Huis Joachim en Anna te voorkomen.

“Hebben we nog genoeg klantjes?” vraag ik.

“Hoe bedoelt U?”

“Nou ja, jullie moeten er toch tweehonderdvijftig hebben volgens jullie papiertjes. Zo werkt het hier toch.” Ik wilde even laten weten dat ik nog goed bij de pinken ben.

“Ja, gemiddeld, ja dat klopt. U weet hoe dat hier werkt met onze mutatiebriefjes?”

Zuster Rina, of hoe ze ook mag heten, kijkt me wat onderzoekend aan. Zij en haar collega's worden er af en toe kriegel van. Alsof zij er iets aan kunnen doen dat de bewonersvoorraad door magere Hein soms wat fors wordt uitgedund.

“Als er te weinig zijn,” schamper ik, “dan krijg jij niks meer te eten.”

“Dat klopt helemaal. Te weinig klanten betekent te weinig inkomsten. Maar dan kom ik wel even wat van uw bordje snoepen.”

“Als je maar van mijn appelmoes afblijft!”

We lachen. We vinden het fijn om buiten te zijn.

“Hoe bevalt de nieuwe bedrijfskleding. Je steekt hier af als 'n

ijsbeer op een voetbalveld!” plaag ik.

“Ik ben allang blij dat ik niet meer zo'n korte jurk aan hoef zoals vroeger.”

Ik gniffel: “Of nog mooier zo'n habijt van de nonnen nóg vroeger. Ik zie het wel voor me hoor, jij als zustersje. Ik heb ze hier wel zien rondlopen toendertijd.”

Haar handen gebaren wat verward: “Maar zo lang zit u hier toch nog niet?”

“Nee gekke meid, mijn moeder zaliger heeft hier ook de uitgang gevonden.”

“Ooh. Ja, toen werkte ik hier nog niet.”

“Snap ik” En ik vervolg: “Toen was er zuster Ria, die hier de boel bestierde. Die kende echt elke bewoner persoonlijk en zij zei gewoon wie met wie op de kamer moest.”

“Tja, dat waren andere tijden.”

“Zeker weten. Nu worden wij steeds meer een nummertje vind ik. Niet dat jullie het slecht doen. Nee, ik vind jullie allemaal schatten.” Ik knipoog: “Ben je al getrouwd?”

Zuster Rika, of hoe ze ook al weer heette, lacht hartelijk: “Voor U wel!”

Morgen is het 12 mei, de dag van de zorg. Dit keer wordt het feest. De afdeling heeft tweehonderdvijftig gulden gekregen en met de afdeling Sering het geld bij elkaar gelegd. Kijk, dan kún je wat! De tijd vliegt als je oud bent, maar vandaag valt de dag mij lang. Het is pas lunchtijd. De lopende band met het warme eten damp. Het grietje van het theewagentje staat achteraan bij de deksels. “Dat is de populairste plek”, had ze me toe vertrouwd, maar ik ben vergeten waarom. Voordat we aanvallen worden de handen gevouwen en wordt de Heer van boven bedankt voor spijs en drank. Met het oog op morgen, ben ik extra aandachtig voor dit moment van bezinning. Ik heb er al dagen op zitten broeden, hoe ik mijn vurige wens kenbaar zou kunnen maken. Met mijn ogen stijf dichtgeknepen luister

ik naar het dankwoord en zonder enige aarzeling voor ik in
mijn gedachten mijn gebed erachteraan omhoog:
“Vader Zoon en heilige Geest
Ik hou van U het allermeeft
mag ik morgen op een plekje staan
met uitstekend zicht
het liefst vooraan
mijn beide oren zijn nog fcherp
‘k zal voor U zingen
ja, met Jacques Herb
Manuela!
Amen”

Old school

De sleutel rammelt onwennig in het slot, de klink knerpt omlaag en de scharnieren piepen. De deur gaat nog maar zelden open. Een donkere gestalte stommelt naar binnen. Op de theewagen met het lamme wieletje landt 'n dikke beeldbuismonitor met 'n doffe bonk. De vermoeide schim maakt rechtsomkeert, niest met veel misbaar en de deur gaat weer op slot. In de magere bundel licht, die de ruimte laat schemeren, dwarrelt het stof weer langzaam omlaag. “Haaa, dat is typisch, Buis mijn oude buurman!” De snerpende in staccato afgevuurde opmerking brengt het beeldscherm even in verwarring. Het geluid doet hem denken aan het toetsenbord, dat altijd voor zijn glazen gezicht heeft gestaan, maar dit is anders... euh ja.... dit is ... Jaaa, dit is Miep, Miep de typemachine! Nou, was dat even diep graven zo zonder werkgeheugen. Hij is net vervangen door een slimmer en vooral platter scherm.

De automatisering is helemaal doorgeslagen, vindt Buis. Hij voelde zich altijd thuis tussen zijn analoge collega's, die één voor één verdwenen waren. Miep had nog een paar jaartjes naast hem gestaan. Sommige medewerkers wilden kunnen zien wat er gebeurde als je een toets indrukte. Elke letter van ieder contract hoorde een helder geluid te maken. Niet harder slaan dan nodig, anders sloeg je gaten in typelint, papier én carbonpapier voor het kopietje. Spelfouten waren uit den boze. Voor een belangrijk document was Tipp-ex geen optie. Het geklungel met een kwastje leidde vaak tot onhandige dikke witte klodders. Zo'n kleurloze 'Jackson Pollock' hoorde niet in een dossiermap. Maar ja, de tijd van aandacht, geduld en precisie liep op zijn einde. Uiteindelijk werd Miep de typemachine eruit gemikt en nu staat ze al weer jaren te verstoffen op deze plek van vergetelheid.

"Tja Miep, zo komen we allemaal een keer aan de beurt" papegaait Buis. Dit zinnetje had hij op kantoor vaak gehoord en dit lijkt hem een geschikt moment om er zijn verloren gewaande collega mee op te beuren.

"Ja, en de één wat eerder dan de ander", ratelt Miep wat sneu.

"Wij zijn old school!"

Van achter haar klinkt er een lange trage geeuw.

"Oh? We zijn hier niet alleen", constateert Buis.

"Absoluut niet", hamert Miep. "Die staat hier ook al jaren inhoudsloos te gapen."

"Zeg, een beetje respect graag mejuffrouw Miep. Dat is toch niet de manier om U over de ouderen van het eerste uur uit te laten."

"Kan die bak praten?", fluistert een verbaasde Buis.

"Al voordat jouw eerste onderdeel de fabriek in werd gedragen. Nee, al voordat de eerste steen van jouw fabriek werd gelegd. Nee, al voordat..."

"Ja, ja, helder!", zegt Buis. "Ik kom net kijken, wil je zeggen."

Heer Bak, zo staat hij bekend, spreekt altijd deftig en gedecideerd. Hij was al in dienst getreden in het jaar des Heren negentienhonderdzesenzestig in het hart van de organisatie. Een belangrijkere positie had je eigenlijk niet kunnen hebben, bij de opening van Huis Joachim en Anna.

“Van mij hoef je niet te fluisteren Buis,” stelt Miep de nieuwkomer gerust, “ook ik was verbaasd toen ik hem de eerste keer iets hoorde zeggen. Ik kende hem alleen maar met volle mond.”

“En men spreekt niet met volle mond”, vult heer Bak aan. En hij gaapt weer: “Het spijt me, ik kan niet anders dan gapen. Ik voel mij het fitst als mijn opening gevuld is. Al die dossiers van patiënten, cliënten, of nee ik moet zeggen ‘bewoners’, heb ik mogen herbergen. Ik heb ze zien komen en zien gaan. Zorgvuldig beschreven kartonnen kaarten met pasfoto's, gegevens en relevante bijzonderheden. Handgemaakt en persoonlijk geselecteerd door zuster Ria. Zij kende elk afzonderlijk persoon, balloteerde, muteerde, bepaalde wie met wie een kamer deelde. Zij leerde generaties nonnen hoe dit huis reilde en zeilde.”

“Ja en dat schrijven werd typen!”, perst Miep er tussen en voegt er met een zweem van trots aan toe, “Dat was toch netter en leesbaarder dan die variabele handschriften, hoe keurig die ook waren.”

“Niet geheel benevens de waarheid, mejuffrouw Miep. En toen kwamen de paperassen: de mutatieformulieren, de dienstlijsten, de medische keuringsrapporten.”

“En die gingen allemaal bij mij om de rol”, pocht Miep. “Mijn belletje rinkelde dat het een lieve lust was. Kilometers papier heb ik geslagen. Letterlijk! Ha, ha, ha. Snap je 'm? Letterlijk! Geslagen, Letterlijk... Ach laat maar.”

Buis is er beduusd van.

“Papier is geduldig!”, stelt heer Bak.

Buis veert op: “Maar niet oneindig!”

“Daar zouden we,” filosofeert heer Bak, “eens een boom over kunnen opzetten.”

“Nee,” pareert Buis, “bomen moeten er juist voor tegen de grond!”

“Hoe bedoel je Buisje?” Miep wil zijn aandacht. Ze had al jaren een 0-tje op Buis gehad, maar hij leek alleen maar het toetsenbord te zien dat voor hem stond. Buis wist zo gauw niet hoe hij 'Buisje' moest plaatsen. Hij werd eventjes heel warm, ook al lag zijn stekker los op de koude theewagen.

“De digitalisering van mijn afdeling, zal ik maar zeggen, zorgde niet alleen voor een nettere verwerking van almaar meer gegevens van al die bewoners, medewerkers en de rest van de wereld, we ze zouden er ook papier mee besparen. En dat was goed voor het milieu; de bomen in het bijzonder.”

“Tja, behalve dat elke gek,” sist Miep, “die op een printje een foutje ontdekte, dat hele document nog een keer afdruckte. En nog een keer en nog een keer. Ik heb nog nooit zoveel bakken met oud papier onder de bureaus zien staan.”

“Touché!”, valt heer Bak haar bij. Daar heeft Buis even niet van terug. Zo was het ook. Was het niet de medewerker die haperde, dan was het wel de printer met vastlopers, inktvlekken of lege cartridges. Altijd wel een reden om nog meer papier weg te gooien.

“Trek het U niet aan heer Buis, U bent, uiteraard, ook maar 'n radertje in de machinerie die mensheid heet. Door Uw komst werd ik overbodig. Door Uw komst werd mejuffrouw Miep ouderwets. Door Uw komst werden hoofdrekennen en handmatig tellen van de overuren en weekenddiensten verleerd. Door Uw komst... ach...”, Heer Bak zucht diep en gaapt nog maar een keer.

De drie oudgedienden zijn er stil van; elk om een andere reden. Ze zijn zich niet eens bewust van 'n vierde afgedankte medewerker, die al die tijd niets van zich heeft laten horen. De theewagen waar Buis bovenop was gezet durft niet eens te

beginnen over het feit dat zij was geparkeerd vanwege dat ene zwabberende wiel. Dat zou gerepareerd worden en dan kon ze nog jaren mee. Thee drinken de bewoners nog elke dag. Dat doen ze niet digitaal, dat doen ze ècht. Samen! Met elkaar of met het bezoek. Dat wordt nooit old school. Zelfs met dat onwillige wieletje was dat best te doen geweest. “Dat fix ik binnenkort wel even”, had iemand geroepen. Dat had haar hoop gegeven. Nu staat ze al jaren stil en luistert lijdzaam naar het geklets, gekissebis en gezwam van de andere pensionado's. In deze schemering kan zij slechts zwijgen en gelaten kijkt ze naar de dichte deur.

Thuiskomen

Boven mijn bed in ons huis zit 'n dagpauwoog. Het beestje zit daar al een paar dagen. In dit huis heb ik nog nooit een vlinder gezien. Deze trof ik op de muur van de wc toen ik net thuis was gekomen. Ik had op de plek waar Suus ons had verlaten op zoek willen gaan naar haar ziel. Ik had het gebouw willen binnengaan speurend naar een teken, maar verder dan de parkeerplaats kwam ik niet. Zodra ik de auto stopte, werd ik overvallen door een stortbui van tranen. Nadat ik mezelf had samengeraapt ben ik maar naar huis gegaan. Augustus deed pijn.

Jaren geleden had ik 'n goede vriend los moeten laten in Bethlehem, dat bekend staat als hèt hospice van Nijmegen. Ook het eerste alternatief dat we bezochten had even geen plek voor de vrouw waar ik al zo lang, zo innig mee verbonden was. Huis Joachim en Anna was dus niet onze eerste keus. Het beschikbare verblijf was puur functioneel ingericht: een kale kamer op de begane grond met eenvoudige verlichting, een

bed, een tafeltje, enkele stoelen voor bezoek, een door gordijnen geflankeerd raam dat uitkeek op een kleine binnenplaats. Geen tierelantijnen of sfeermakers, nagenoeg steriel. Is dit de ruimte waar Suus haar laatste dagen mag tellen? Haar familie was al net zo huiverig als ik.

De vlinder was vanuit de wc mee naar boven gefladderd. Ik kon mij niet onttrekken aan het idee, dat het de zonnige ziel van mijn geliefde was die mij kwam troosten. Uren heb ik gebiologeerd naar de kleine schoonheid op het plafond liggen staren. Ik realiseerde me dat het nog veel te vroeg was om te overwinteren. Augustus zomerde volop.

Met bonkende harten gingen we de kamer binnen, beducht voor de reactie van de aanstaande bewoner. Hier worden de laatste herinneringen gemaakt. Kwetsbare herinneringen. Gelaten liet Suus zich meevoeren en bij de allereerste blik in de onopgesmukte ruimte slaakte ze een hele diepe zucht. De stoelen van thuis, de bank, de kasten, de lampen, de gelezen en de niet gelezen boeken, de kunstwerken -al of niet zelf gemaakt- en ladingen onafgemaakte ideeën vielen als 'n overvolle verhuishwagen van haar nog veel te jonge schouders. Dit was thuiskomen in de stilte.

Het gevecht om te overleven maakte plaats voor overgave. De door ons gevreesde soberheid bood haar alle ruimte om nog diep dóór te kunnen ademen. Hier hoefde niemand nog iets aan toe te voegen, behalve het serene portret van haar vader. “Ja, recht tegenover het bed. Dáár ga ik naar toe, want ik mis hem!”

Hij had het aardse bestaan en alles wat hem dierbaar was geweest, nog niet zo lang geleden achter zich moeten laten. Hij was haar stip op de horizon. Het schip was te water, de koers was gezet.

De dagen die volgden waren rijkelijk gelardeerd met liefde. Het personeel was aandachtig en attent. Niet alleen voor Suus, maar ook voor mij en de rest van het bezoek. Zelfs als ik het even niet meer aankon en mij terugtrok in een nabijgelegen verblijfsruimte, was er altijd de vriendelijke vraag of ik nog iets nodig had. En eigenlijk was dat al genoeg, die zorgzame warmte.

Deur open, raam open, gordijnen dicht, de zomerwind had vrij spel en stroomde door de kamer, zuiverde de lucht. De kleine binnenplaats, het groen en de ramen aan de overkant waren het bewijs van het bestaan van de rest van de levende wereld waar Suus als gepassioneerd kunstenaar deel aan had gehad. Voor elke vinger, zo zou blijken, was er nog één dag bij Joachim en Anna. Augustus was nog warm.

“Mmm lekker, perenijsje, mmm...”

Dat was alles wat ze nog kon eten. ‘Mmm lekker’ totdat ze niets meer at. Suus was gegroeid in kleiner worden. Steeds kleiner tot het moment dat ze haar rust als ’n innige omhelzing kon ontvangen.

Augustus lijkt troosteloos. Ik had het gevoel dat haar ziel nog was blijven rondhangen en dat ik die moest zoeken. Uitstappen op de parkeerplaats kon ik niet. De roerloze vlinder op het plafond en ik waken over elkaar. Ik groet haar voor het slapen gaan en wens haar goedemorgen. Zij observeert en absorbeert mijn gemoed. En vandaag is ze weg. Ik voel mij lichter en dichterbij mijzelf.

dag dagpauwoog

dag vlinder

ben jij mij gevolgd

of volgde ik jou?

Je voelde zo dichtbij

Wat voelde jij van mij?

*Ga nu maar
en vlieg!
Ja, vlieg voorbij de hemelboog
wees vrij mijn allerliefste
mijn allerliefste dagpauwoog*

Lucie

“Waar ben ik?”

Koortsachtig zoeken haar ogen in haar keurige handtas naar antwoord. In elk vakje staken allerlei stukjes van haar leven altijd voor het grijpen. Naast haar sleutels, portemonnee, papieren zakdoekjes en lippenstift, haar nagelvijl, doosje pepermuntjes (voor een frisse adem) en flaconnetje Eau de Cologne, zaten haar gedachten, zij aan zij met haar dromen, wensen, dierbare herinneringen en ‘n bonnetje van de HEMA. Af en toe mestte ze het uit om de inhoud te schiften en te reorganiseren. Het rijbewijs van haar overleden man met een pasfoto die bevestigd zat met twee ronde koperen perforaties behoorde tot het vaste inventaris, samen met een paar kiekjes van haar jongvolwassen dochters. De twee vrouwen van middelbare leeftijd die haar vanochtend met vochtige ogen hadden toevertrouwd aan...

Tja, aan wie?

De bemoedigende glimlachen, de geruststellende stemmen en de warme handen die ze had geschud had ze geen plek kunnen geven. Haar handtas was namelijk nogal rommelig geworden.

Hoe zeer ze haar best ook deed, steeds vaker raakten haar spulletjes en dingetjes zoek. Haar trotse damesportemonnee was nog maar 'n kleine knip met muntjes. Van het rijbewijs was alleen nog maar de pasfoto met twee afgescheurde hoeken over. Dat plaatje van een knappe onbekende moest koste wat kost in haar tas blijven. Haar dochters waren haast onherkenbaar gekreukt. De geur van pepermunt was vermengd geraakt met het Keulse reukwater en waar zaten nou toch die herinneringen, potverdrie...

Nog maar stukjes en flarden glijden door haar hoogbejaarde handen. Soms krijgt ze nog een heel verhaal te pakken, maar dat zal zich weldra opgefrommeld tussen de plooiën van het binnenwerk schuilhouden. Zo'n propje waarvan ze weet dat het er zit, maar waar ze net niet meer bij kan.

Gelukkig stelt haar spiegel haar nog elke dag gerust, als ze de kleine maar fijne dame aankijkt die haar met opgewekte blik en keurige kapsel herkent.

“Waar ben ik?”

Ze hoort het zichzelf hardop vragen, terwijl haar voeten vast zelf maar op weg zijn gegaan door de lange onbekende gangen, zonder te weten waar ze vandaan kwamen of waar ze naartoe op weg waren. Haar ongewisheid vindt een luisterend oor van 'n allervriendelijkste meneer, die die ochtend deel had uitgemaakt van het welkomstcomité dat geheel aan haar geheugen is ontglipt

“Wat gebeurt er met me?”,

“Waarom ben ik hier?”

en

“Meneer, wie bent ú dan?”

Telkens als ze ‘Lucie’ hoort, knikt ze en haar vragende frons wordt zachtjes opzij gezet door een dankbare glimlach. Al kan ze de geruststellende antwoorden niet herhalen, ze brachten haar rusteloze voeten even tot stilstand. Haar blijde blik dwaalt

van het behulpzame gezicht, dat haar zo heeft opgevrolijk, naar de uithoeken van de gang om te landen op haar leren tasje, het gehavende archief van haar bestaan, dat ze al die tijd stevig omklemt. Haar gemanicuurde benige vingers banen zich terstond een weg naar binnen. Haar ogen speuren in de donkere compartimenten van haar o zo belangrijke buidel. Zakdoekjes verplaatsen, flesje aan de kant, fotootjes in een ander vakje, handvatten op haar linker onderarm wat verder uit elkaar, verborgen ritsje open...

Een korte blik op haar geduldige gesprekspartner zonder naam. "Wacht even!"

Nog even tasten en haar blik van hier-moet-ie-toch-zijn transformeert in 'n triomfantelijk: "Hebbes!"

Tussen duim en wijsvinger prijkt de 'kop' van Juliana. Deze beloning is welverdiend en wordt met royaal gebaar overhandigd. Op al even rijke toon klinkt het:

"Koop hier maar iets lekkers van voor iedereen. En wat je overhoudt, daar koop je maar sigaretten van!"

Deze riante hele gulden wordt met grote dank in ontvangst genomen. Lucie vervolgt haar weg met contente kordate pasjes de mysterieuze gang weer door. De gouden gulden heeft ze nooit gemist, temeer omdat deze enkele uren later op wonderlijke wijze z'n plek in haar leren tasje heeft teruggevonden.

Een Kerstverhaal

Ik lag er wat onwennig bij en keek glazig om me heen. Mijn moeder hield mijn hand vast en mijn vader stond schuin achter haar. Een vriendelijke meneer met een grote witte baard boog zich voorover naar mij toe. Hij maakte vreemde geluiden, pakte mijn hand. Eerst keek ik ongemakkelijk, maar ik moest er ook om lachen. Daarna gaf hij mama een hand: “Pater Theo!” Pater Theo en pappa werkten allebei in dit grote huis, waar allemaal oude mensen woonden. Pappa nog niet zo lang, maar pater Theo werkte er al jaren. Al zou je kunnen denken dat hij hier zo vanuit de missie was gedropt. De man zat vol verhalen van zijn reizen naar verre landen, waar de Rooms-Katholieke Kerk vruchtbare bodem had gevonden. Hij was een mensenmens en iedereen die hem kende wist, dat hij kerstmis op de eerste bladzijde van zijn catechismus had staan. Derhalve werd de lieve paap geregeld verblijd met kerstgroepen. Beeldjes van de heilige familie met toeloop en gevolg, inclusief kuddes, groot vee en behuizing. Houtsnijwerkjes, klei, gips en

andere materialen, vormgegeven door geloof en met ontzag voor de hemelse krachten in het ondermaanse.

Door het jaar heen was hij, samen met pater Alois, druk in de weer met het geestelijk welzijn van bewoners, verwanten en personeel. Al had het heilig instituut sedert de jaren zestig de nodige averij opgelopen. Beide mannen leidden beurtelings en soms samen de missen en preekten de prachtigste verhalen. De populaire paters veroorzaakten bij de lift onbedoeld verkeersopstoppingen, die tussen de filemeldingen op de radio niet hadden misstaan.

Als het belletje klonk door de gangen van Huis Joachim en Anna, dan sloegen de mensen onwillekeurig even een klein kruisje alsof er een vliegje in hun blikveld danste. Dat klingeltje bracht de geestelijkheid naar een bewoner, die op het punt stond de trap naar het hiernamaals te betreden. In het kielzog liep Arnolda, wier ruimhartig door God geschonken boezem vrijelijk de maat aangaf van deze marche funèbre. Zo niet, dan was het juffrouw De Groot, met haar strenge grijze knot, die de ganzenpas vertraagde, immer omgeven door de eerste luchtige tekenen van het onvermijdelijke verlies van lichaamsvocht.

Ik snapte dat wel. Ik had daar zelf ook last van. Dagelijks werd ik verschoond en niemand die daar vreemd van op keek. Pater Theo al helemaal niet. Deze apostel, die de schijn had zelfs over water te kunnen lopen, stond altijd voor de mensen klaar. Dag en nacht kon je hem bellen. Behalve tijdens Studio Sport. Zijn mensen waren hem dierbaar, zijn werk was hem heilig, maar voetbal was een geschenk van God en dat kon je niet negeren.

Ik rook wierook en ook een beetje het kazuifel van pater Theo. Hij vroeg het elk jaar weer, aan jonge moeders of kersverse vaders onder het personeel of zij Maria, Jozef en het heilige

kindje Jezus wilden representeren tijdens het mooiste hoogfeest van de kerk. Van alle kerststallen die hij in de kapel tentoonstelde, was hij misschien wel het meest fier op de levende. Daar zorgde hij zelf voor, hèt pronkstuk tijdens het feest van licht in de donkerste dagen na de advent. Dit was de kapel van waaruit ook hijzelf, tenslotte, zijn allerlaatste reis heeft gemaakt.

“Die is niet pasgeboren!”, beweerde een passant.

Nee gek, wat dacht je zelf? Dat mijn moeder hier en plein publiek in barensnood mij de wereld in heeft liggen persen...

“Ach kiek dan, die wil ik wel meenemen”, opperde een ander.

Dat dacht ik toch niet, huiverde ik. Pappa en mama dachten daar gelukkig net zo over, want ik bleef liggen waar ik lag, de hele nachtmis lang. Lichtelijk bedwelmd door de mij toegediende druppels jenever gaf ik geen kik.

Pater Theo bad, preekte en sprak. Nee, er was niks met kerst mis. De mensen in de kapel genoten met volle teugen, waren geraakt en voelden zich samen. Vooral samen. En als je dat niet gelooft dan kan ik je vertellen, ik heb dit zelf allemaal gezien èn gehoord!

Al ben ik het ook allemaal weer vergeten, want ik was nog zo klein en verlangde vurig naar mijn moeders volle borst.

